

A PRAYER FOR PRAYER

: לשמע אל-ה' ואל-התפלה

A. Melachim aleph – chap 8

... ז ויהי, עם-לבב דוד אבי--לבנות בית,
לשם ה' אלהי ישראל. יח ויאמר ה', אל-דוד
אבי, נען אשר היה עם-לבבך, לבנות בית
לשמי--הטיבת, כי היה עם-לבבך. יט רק
אתה, לא תבנה הבית: כי אם-בנך היצא
מחלצך, הוא-יבנה הבית לשמי. כ ויקם ה',
את-דברו אשר דבר; ואקם תחת דוד אבי
ואשב על-כסא ישראל, כאשר דבר ה', ואבנה
הבית, לשם ה' אלהי ישראל. כא ואשם שם
מקום לארון, אשר-שם ברית ה', אשר ברית
עם-אבותינו, בהוציאו אתם מארץ מצרים.

כב ויעמד שלמה, לפני מזבח ה', נגד, כל-
קהל ישראל; ויפרש בפיו השמים. כג ויאמר,
ה' אלהי ישראל אין-כמוך אלהים, בשמים
ממעל, ועל-הארץ מתחת: שמר הברית,
והחסד, לעבדיך, החלכים לפניך בכל-לבם ...

כז כי, האמנם, ישב אלהים, על-הארץ; הנה
השמים ושמי השמים, לא יכללוך--אף, כי-
הבית הזה אשר בניתי. כח ופנית אל-תפלת
עבדך, ואל-תחנתו--ה' אלהי: לשמע אל-
ה' ואל-התפלה, אשר עבדך מתפלל
לפניך היום. כט להיות עינך פתחת אל-הבית
הזה, לילה ויום, אל-המקום, אשר אמרת
יהיה שמי שם--לשמע, אל-התפלה, אשר
יתפלל עבדך, אל-המקום הזה. ל ושמעת אל-
תחנת עבדך, ועמך ישראל, אשר יתפללו, אל-
המקום הזה; ואתה תשמע אל-מקום שבתך,
אל-השמים, ושמעת, וסלחת. לא את אשר
יחטא איש לרעהו ...

לב ואתה תשמע השמים, ועשית ושפטת את-
עבדיך--להרשיע רשע, לתת דרכו בראשו;
ולהצדיק צדיק, לתת לו כצדקתו.

• לג בהנגף עמך ישראל, לפני אויב--אשר
יחטאו-לך; ושבו אליך והודו את-שםך,
והתפללו והתחננו אליך בבית

הזה. לד ואתה, תשמע השמים, וסלחת,
לחטאת עמך ישראל ...

* לה בהעצר שמים ולא-יהיה מטר, כי
יחטאו-לך; והתפללו אל-המקום הזה, והודו
את-שםך, ומחטאתם ישובו, כי
תענם. לו ואתה תשמע השמים, וסלחת
לחטאת עבדיך ועמך ישראל--כי תורם את-
הדרך הטובה, אשר ילכו-בה; ונתתה מטר על-
ארצך, אשר-נתתה לעמך לנחלה.

* לז רעב כי-יהיה בארץ, דבר כי-יהיה שדפון
ירקון ארבה חסיל כי יהיה, כי יצר-לו איבו,
בארץ שערי--כל-נגע, כל-מחלה. לח כל-
תפלה כל-תחנה, אשר תהיה לכל-האדם, לכל,
עמך ישראל--אשר ידעו, איש נגע לבבו, ופרש
כפיו, אל-הבית הזה.לט ואתה תשמע
השמים מכוון שבתך, וסלחת ועשית, ונתת
לאיש ככל-דרכיו, אשר תדע את-לבבו: כי-
אתה ידעת לבדך, את-לבב כל-בני
האדם. מ למען, יראוך, כל-הימים, אשר-הם
חיים על-פני האדמה--אשר נתתה, לאבותינו.

*****מא וגם, אל-הנכרי, אשר לא-מעמך
ישראל, הוא; ובא מארץ רחוקה, למען
שםך. מב כי ישמעון, את-שםך הגדול, ואת-
ידך החזקה, וזרעך הנטויה; ובא והתפלל, אל-
הבית הזה. מג אתה תשמע השמים, מכוון
שבתך, ועשית, ככל אשר-יקרא אליך הנכרי-
למען ידעו כל-עמי הארץ את-שםך, ליראה
אתך כעמך ישראל, ולדעת, כי-שםך נקרא
על-הבית הזה אשר בניתי.

*מד כי-יצא עמך למלחמה על-איבו, בדרך
אשר תשלחם; והתפללו אל-ה', דרך העיר
אשר בחרת בה, והבית, אשר-בנתי
לשםך. מה ושמעת, השמים, את-תפלתם,
ואת-תחנתם; ועשית, משפטם. מו כי יחטאו-
לך, כי אין אדם אשר לא-יחטא, ואנפת בם,
ונתתם לפני אויב; ושבו שביהם אל-ארץ
האויב, רחוקה או קרובה. מז והשיבו, אל-
לבם, בארץ, אשר נשבו-שם; ושבו והתחננו
אליך, בארץ שביהם לאמר, חטאנו והעונו,
רשענו. מח ושבו אליך, בכל-לבבם ובכל-

Mishneh – Mesechet Tamid

ו, [ז, ג] בזמן שכוהן גדול רוצה להקטיר--היה עולה לכבש, והסגן מימינו; הגיע למחצית הכבש--אחז הסגן בימינו, והעלהו.

והושיט לו הראשון הראש והרגל, וסמך עליהן וזורקן.

הושיט השני לראשון שתי הידיים, ונתן לכוהן גדול, וסמך עליהן וזורקן; נשמט השני והלך לו.

וכך היו מושיטין לו שאר כל האברים, והוא סומך עליהן וזורקן. בזמן שהוא רוצה, סומך ואחרים זורקין. ...

נתנו לו יין לנסך; והסגן עומד על הקרן והסודרין בידו, ושני כוהנים עומדין על שולחן

החלבים ושתי חצוצרות בידן, **תקעו**

והריעו ותקעו.

באו ועמדו אצל בן ארזה, אחד בימינו ואחד בשמאלו. שחה לנסך; הניף הסגן בסודרין, והקיש בן ארזה בצלצל,

ודיברו הלויים בשיר.

הגיעו לפרק--תקעו, והשתחוו העם;

על כל פרק, **תקיעה, ועל כל תקיעה,** השתחוויה.

זה הוא סדר התמיד, לעבודת בית אלוהינו. יהי רצון, שייבנה במהרה בימינו.

ו, [ז, ד] השיר שהיו הלויים אומרים בבית המקדש: ביום הראשון, היו אומרים "לה", הארץ ומלואה" (תהילים כד, א). בשני, היו אומרים "גדול ה' ומהולל, מאוד" (תהילים מח, ב). בשלישי, היו אומרים "אלוהים, ניצב בעדת אל" (תהילים פב, א). ברביעי, היו אומרים "אל נקמות, ה'" (תהילים צד, א). בחמישי, היו אומרים "הרנינו, לאלוהים עוזנו" (תהילים פא, ב). בשישי, היו אומרים "ה' מלך, גאות לבש" (תהילים צג, א). בשבת, היו אומרים "מזמור שיר, ליום השבת" (תהילים צב, א)--מזמור שיר לעתיד לבוא, לעולם שכולו שבת מנוחה לחיי העולמים.

נפשם, בארץ איביהם, אשר-שבו אתם; **והתפללו אליך, דרך ארצם אשר נתתה לאבותם, העיר אשר בחרת, והבית אשר-בנית (בניתי) לשמך. מט ושמעת השמים** מכון שבתך, את-תפלתם ואת-תחנונתם; ועשית, משפטם. **ו וסלחת לעמך אשר חטאו-לך, ולכל-פשעיהם אשר פשעו-בך; ונתתם לרחמים לפני שביהם, ורחמים. נא כי-עמך ונתתה, הם, אשר הוצאת ממצרים, מתוך פור הברזל. נב להיות עיניך פתוחות אל-תחנונת עבדך, ואל-תחנות עמך ישראל, לשמע אליהם, בכל קראם אליך. נג כי-אתה הבדלתם לך, לנחלה, מכל, עמי הארץ: כאשר דברת ביד משה עבדך, בהוציאת את-אבותינו ממצרים--אדני יהוה.**

Yechezkel – chapter 14

יב ויהי דבר-ה', אלי לאמר. יג בן-אדם, ארץ כי תחטא-לי למעל-מעל, ונטיתי ידי עליה, ושברתי לה מטה-לחם; והשלחתי-בה רעב, והכרתי ממנה אדם ובהמה...

כא כי כה אמר אדני יהוה, אף כי-ארבעת שפטי הרעים חרב ורעב וחרה רעה ודבר, שלחתי, אל-ירושלם--להכרית ממנה, אדם ובהמה...

BAMIDBAR chapter 10

ח ובני אהרן הכהנים, יתקעו בַּחצצרות; והיו לכם לחקת עולם, לדורותיכם.

ט וכי-תבאו מלחמה בארצכם, על-הצר הצר אתכם--והרעתם, בַּחצצרות; ונזפרתם, לפני ה' אלהיכם, ונושעתם, מאיביכם

י וביום שמחתכם ובמועדיכם, ובראשי חדשיכם--ותקעתם בַּחצצרות על עלותיכם, ועל זבחי שלמיכם; והיו לכם לזכרון לפני אלהיכם, אני ה' אלהיכם.

רמב"ם . הלכות תפלה פרק א

א מצות עשה להתפלל בכל יום, שנאמר
"**ועבדתם, את ה' אלהיכם**" ([שמות כג, כה](#)):
מפי השמועה למדו שעבודה זו-- היא תפלה,
ונאמר "**ולעבדו, בכל-לבבכם**" ([דברים יא, ג](#));
אמרו חכמים, איזו היא עבודה שבלב, זו היא
תפלה. ואין מנין התפלות מן התורה, ולא
משנה התפלה הזאת מן התורה. ואין לתפלה
זמן קבוע מן התורה; [ב] ולפיכך נשים ועבדים
חייבין בתפלה, לפי שהיא מצות עשה שלא
הזמן גרמה.

ב אלא חיוב מצוה זו, כך הוא-- שיהא אדם
מתפלל ומתחנן בכל יום, ומגיד שבחו
שלהקדוש ברוך הוא, ואחר כך שואל צרכיו
שהוא צריך להן בבקשה ובתחנון, ואחר כך
נותן שבח והודיה לה' על הטובה שהשפיע לו:
כל אחד כפי כוחו.

ג אם היה רגיל, מרבה בתחנון ובקשה; ואם
היה ערל שפתיים, מדבר כפי יכולו ובכל עת
שירצה. וכן מנין התפלות, כל אחד ואחד כפי
יכולתו-- יש שמתפלל פעם אחת ביום, ויש
שמתפלל פעמים הרבה. והכל היו מתפללים
נכח המקדש, בכל מקום שיהיה. וכן היה
הדבר תמיד ממש רבנו, עד עזרא.

ד כיון שגלו ישראל בימי נבוכדנאצר הרשע,
נתערבו בפרס ויוון ושאר האמות, ונלדו להם
בנים בארצות הגוים; ואותן הבנים נתבלבלה
שפתם, והיתה שפת כל אחד ואחד מערבת

מלשונות הרבה. וכיון שהיה מדבר, אינו יכול
לדבר כל צרכיו בלשון אחת אלא בשבוש,
שנאמר "ובניהם, חצי מדבר אשדודית, ואינם
מכירים, לדבר יהודית-- וכלשון, עם ועם"
([נחמיה יג, כד](#)).

ה ומפני זה, כשהיה אחד מהן מתפלל, תקצר
לשונו לשאל חפציו או להגיד שבח הקדוש
ברוך הוא בלשון הקדש, עד שיערב עמה
לשונות אחרות. וכיון שראה עזרא ובית דינו
כך, עמדו ותקנו להם שמונה עשרה ברכות על
הסדר.

ו שלוש ראשונות, שבח לה'; ושלוש אחרונות,
הודיה; ואמצעיות, יש בהן שאלת כל הדברים
שהן כמו אבות לכל חפצי איש ואיש, ולצרכי
הצבור, כלם-- כדי שיהיו ערוכות בפי הכל,
וילמדו אותם במהרה, ותהיה תפלת אלו
העלגים תפלה שלמה, כתפלת בעל הלשון
הצחה. ומפני ענין זה, תקנו כל הברכות
והתפלות הסדורות בפי כל ישראל-- כדי שיהא
כל ענין, ברכה ערוך בפי העלג.

[ז ה] וכן תקנו שיהא מנין התפלות, כמנין
הקרבנות-- שתי תפלות בכל יום, כנגד שני
תמידין. וכל יום שיש בו קרבן מוסף, תקנו בו
תפלה שלישית כנגד קרבן מוסף. ותפלה
שכנגד תמיד שלבקר, היא הנקראת תפלת
השחר; ותפלה שכנגד תמיד שלבין הערבים,
היא הנקראת תפלת מנחה; ותפלה שכנגד
המוסףין, היא הנקראת תפלת המוספין.